

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק

בג"צ 07 /

בעניין שבין :

עו"ד יוסי פוקס (מ.ר. 24285)

רח' ביאליק 153 רמת-גן 52523

טל. 03-7512066 פקס. 03-6130956

העותר

נ - ג - ד

ראש הממשלה אהוד אולמרט

ע"י פרקליטות המדינה - מח' הבג"צים

רח' צלאח א-דין 29,

ירושלים

המשיב

עתירה דחופה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש בזה ליתן צו על תנאי המכוון למשיב והמורה לו להתייצב עוד היום וליתן טעם מדוע לא יפעל כאמור **בסעיף 19 לחוק יסוד הממשלה** ויודיע לאלתר לממשלת ישראל על כוונתו להתפטר מתפקידו ע"י הגשת כתב התפטרות לממלאת מקום נשיא המדינה, וזאת לאור מסקנות הוועדה לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006 (להלן: "**וועדת וינוגרד**").

העתק דו"ח וועדת וינוגרד מצ"ב **כנספח א'** לעתירה.

ואלה נימוקי העתירה:מבוא ורקע עובדתי:

1. העותר הינו אזרח ישראל, עורך-דין במקצועו, העוסק בפעילות ציבורית ובין היתר בתחום המשפט הציבורי-חוקתי ואשר לחם במלחמת לבנון השנייה כחייל מילואים מכח צו 8, בגזרה המזרחית של גבול לבנון.
2. המשיב, מר אהוד אולמרט, הינו ראש ממשלת ישראל אשר קיבל לידיו את דו"ח ועדת וינוגרד המשתרע על כ- 170 עמודים אתמול בשעה 16:00 אחר הצהרים, ואשר קבע את המסקנות הבאות:

“לראש הממשלה האחריות העליונה למערכה וכל הכרוך בה, בשל העובדה כי בידי מרוכזות סמכויות אישיות רבות, וכן רוב הסמכויות הנוגעות להובלת הממשלה ולקביעת סדר היום שלה. ראש הממשלה קיבל, ניהל והוביל את ההחלטות הנוגעות ליציאה למערכה, את הדיונים הקשורים בכך, ואת הפעילות הבינלאומית. אנחנו מוצאים את ראש הממשלה אחראי, מיניסטרילית ואישית, לליקויים בהחלטות שהתקבלו, ולליקויים בתהליכי קבלתן. ראש הממשלה גיבש את עמדתו מבלי שהוצגה לו תוכנית מפורטת ובלי שדרש כי תוצג ולכן לא היה יכול לנתח את פרטיה ולאשר אותה. יתר על כן הוא לא דרש חלופות של ממש לשיקול דעתו ולא גילה ספקנות ראויה ביחס לעמדות הצבא. בכך הוא כשל. ראש הממשלה כשל גם בכך שהממשלה בראשותו אימצה החלטות כאלה, בכך שהוא עצמו תרם לתוצאה זו באופן ישיר ומרכזי, בכך שלא התנהל בצורה שיכלה לתרום לעיצובן בצורה התואמת את הנסיבות, ובכך שהוא עצמו הצהיר על יעדים שאינם ניתנים להשגה וכי הלחימה תימשך עד השגתם. בכך ראש הממשלה

לא פעל במידה המיטבית החיונית לצורך ייזום מלחמה בשיקול דעת, באחריות ומתוך ראייה אסטרטגית." (עמ' 115, פרק שביעי פסקה 14)

ובהמשך:

"...על סמך כל אלה אנו מוצאים את ראש הממשלה אחראי לעובדה שהחלטה על היציאה למערכה ב-12 ביולי, והחלטות האחרות במהלך התגבשותה, התקבלו במהירות וללא בחינה עמוקה של זירת המערכה ושל טעמי מדיניות ההכלה. הוא אחראי לכך שהוחלט לצאת לפעולה ללא תוכנית מעובדת היטב וללא מתווה אסטרטגי ברור. הוא אחראי לכך שמטרות המערכה לא נקבעו בבהירות ובזהירות, וכי לא נבחן, בצורה מסודרת, היחס בין יעדי המערכה והדרכים שנקטו להשגתם. הוא גם אחראי לכך שהיציאה למערכה כה מורכבת נעשתה ללא שווידא את רמת המוכנות הצבאית, מבלי שבוצעה ההיערכות הנדרשת בעורף, ומבלי שבוצע תיאום הדוק עם משרד החוץ. כל אלה מצטרפים יחד לכשל חמור הנוגע להפעלת שיקול דעת, אחריות וזהירות." (עמ' 124 בדו"ח, פסקה 135)

3. אמש בשעה 21:00, בחלוף 5 שעות בלבד לאחר מכן, התייצב ראש הממשלה בפני הציבור ומסר הודעה רשמית כי למרות מסקנות הדו"ח, אין בכוונתו להתפטר מתפקידו.

העתק תמצית הודעתו לציבור מאתר האינטרנט של ידיעות אחרונות מצ"ב כנספח ב' לעתירה.

4. ועדת וינוגרד הוקמה במהלך חודש ספטמבר 2006 כועדת בדיקה ממשלתית לצורך בירור ההיערכות וההתנהלות של הדרג המדיני ומערכת הביטחון בנוגע למכלול ההיבטים של

המערכה בצפון שהחלה ביום 12.07.2006 וזאת מכוח החלטת ממשלה שנתקבלה ביום 17.09.2006 ולאור כתב המינוי אשר ניתן לוועדה ע"י ראש הממשלה ושר הביטחון בו ביום.

העתק כתב המינוי מצ"ב כנספח ג' לעתירה.

5. ע"פ כתב המינוי הנ"ל, הוסמכה הוועדה לבדוק ולקבוע ממצאים ומסקנות באשר להתנהלות הדרג המדיני בכל הנוגע לניהול המערכה בצפון, מן ההיבט המדיני, הצבאי והאזרחי.

6. לבית משפט נכבד זה הוגשו מספר עתירות כנגד הקמתה של ועדת וינוגרד ואשר טענו כי נוכח התוצאות הקשות של המלחמה, על בית משפט נכבד זה לחייב את הממשלה להקים ועדת חקירה ממלכתית ע"פ חוק ועדות חקירה התשכ"ח-1968, חלף הקמת ועדת בדיקה ממשלתית. (בג"צ 6728/06, בג"צ 7607/06)

7. בתשובה לטענות אלו, טענה הממשלה ע"י פרקליטות המדינה כי **ועדת וינוגרד כמוה כוועדת חקירה ממלכתית** וכי: "חזקה על ועדת וינוגרד כי בשים לב לאי תלותם של חברי הוועדה בממשלת ישראל ובשים לב לכלי החקירה המשפטיים שהוענקו לה, היא תקיים בדיקה ראויה, ממצה ויסודית, בהתאם למיטב שיקול דעתה המקצועי **ולאחר מכן תקבע ממצאים ותגיש מסקנות והמלצות, ככל שתמצא לנכון**" (ציטוט מטענת המדינה כפי שהובא בפסק הדין, פסקאות 18-20)

8. בפסק דינו של בית המשפט הנכבד שניתן בעתירות אלו ברוב דעות, נקבע למעשה בין היתר לאור הצהרת נציגי המדינה, **"כי קיים דמיון רב בין הסמכויות שהוענקו לוועדת וינוגרד לבין אלו המוענקות לוועדת חקירה ממלכתית והתוצאה היא כי לאור הסמכויות הנתונות בפועל בידיה של ועדת וינוגרד ולאור הרכב חבריה, ההבדלים בין ועדה זו לבין ועדה חקירה ממלכתית אינם מצדיקים, במקרה זה, קביעה שיפוטית בדבר חוסר סבירות קיצונית בבחירת הממשלה"**. (שם)

9. המורס מן האמור, כי משטענה הממשלה והעומד בראשה בפני בית משפט נכבד זה, כי וועדת וינוגרד, מבחינה פונקציונאלית, כמוה כוועדת חקירה ממלכתית, לא תישמע יותר טענה מפי המשיב כי יש להתייחס למסקנות הוועדה כלפיו בדרך שונה או פחותה ממסקנותיהן של כל וועדות החקירה הממלכתיות שהוקמו עד היום במדינה ואשר נצטוו לבדוק את תפקודו של הדרג המדיני.

הטיעון המשפטי:

10. במדינת ישראל השתרש נוהג ולפיו וועדות חקירה מגישות מסקנות ו/או המלצות גם בעניין אחריותם האישית של בעלי תפקידים בכירים לרבות תפקידים מיניסטריליים ולמעשה מסקנותיהן של ועדות החקירה קיבלו מעמד נורמטיבי אשר יש בו משום החלת אמות מידה משפטיות על האתיקה הפוליטית והציבורית.

11. פרופ' י. זמיר במאמרו "ועדת החקירה מן הבחינה המשפטית" (הפרקליט כרך לה (ג) משנת 1983 בעמ' 323) כותב כי יש לחלק בין שני סוגי ועדות. יש ועדות העוסקות בעיקר בשאלה של מדיניות כמו למשל ועדת חקירה בנוגע לשיפור המצב בבתי הכלא, שאז יכולה הממשלה שלא לקבל את ההמלצות בשל מצב תקציבי או שיקולי מדיניות אחרים. במקרה כזה, קרוב לוודאי שבית המשפט יסרב להתערב בשיקול דעת כזה של הממשלה.

12. ואולם, כותב פרופ' זמיר, קיימות ועדת חקירה מסוג שני כגון "ועדות חקירה מסוימות שתפקידן לבדוק, בין היתר, את שאלת האחריות האישית בקשר לאירוע מסוים. ועדה כזו פועלת בדומה לוועדת משמעת. ועדת כהן, כמו ועדת אגרנט בשעתו, נמנית על סוג זה של ועדות חקירה. ויש בכך כדי להשפיע על תוקף המלצותיה" (שם בעמ' 30).

13. ברי, כי ועדת וינוגרד הינה ועדה הדומה במהותה ל**ועדת כהן** אשר הוקמה בנובמבר 1982 כדי "לחקור את כל העבודות והגורמים הקשורים למעשי הזוועה, אשר בוצעו ע"י הכוחות הלבנוניים, באוכלוסייה האזרחית במחנות הפליטים בסברה ושתילה" וכן ל**ועדת אגרנט** אשר הוקמה בנובמבר 1973 לחקר נסיבות פריצתה של מלחמת יום הכיפורים.
14. **בדו"ח הביניים** של ועדת אגרנט הטילה הוועדה אחריות כבדה על הדרג הצבאי, בעוד שהוועדה לא הטילה אחריות אישית על הדרג המדיני, ראש הממשלה גולדה מאיר ושר הביטחון משה דיין.
15. פרסום הדו"ח גרם לגל של ביקורת ציבורית **על כך שהדו"ח לא כלל מסקנות אישיות ביחס לדרג המדיני**. חרף עובדה זו, ובחלוף כחודש ימים מפרסום הדו"ח התפטרה ראש הממשלה גולדה מאיר מתפקידה ובעקבותיה הממשלה כולה.
16. כעשור לאחר מכן, העלתה ועדת כהן את הרף גם כלפי הדרג המדיני וקבעה כי **שר הביטחון אריאל שרון אחראי באופן אישי** באחריות מיניסטריאלית וביטחונית עליונה, להתעלמות מהסכנה של ביצוע הטבח במחנות הפליטים סברה ושתילה כפעולת נקם על רצח בשיר ג'ומיאל.
17. לאור זאת המליצה הוועדה כי על שר הביטחון שרון לסיים את תפקידו. שר הביטחון סירב להתפטר, אך הממשלה החליטה להעבירו מתפקידו והוא עבר לכהן כשר ללא תיק.
18. יודגש, כי העברת אריאל שרון מתפקידו הייתה תוצאה של אחריותו האישית לכישלון **שלא סיכן את חייהם של אזרחי ישראל וחיילי צה"ל ואף על פי כן נקבע כי עליו לסיים את תפקידו**.

19. והרי הדברים ק"ו, שכן במקרה דנא מצאה ועדת וינוגרד את ראש הממשלה אולמרט אחראי באופן אישי לכישלון במלחמה שגרמה למותם של מאות אזרחים וחיילים ישראלים וסיכנה את חייהם של מאות אלפי אזרחים תושבי צפון הארץ.

20. זה המקום לאבחון, לחדד ולהדגיש, כי בשונה משר בממשלה, כמו אצל שרון בועדת כהן, אשר הממשלה ואו ראש הממשלה היו מוסמכים להעבירו מתפקידו לאחר שנמצא אחראי לכישלון, הרי שאין בחוק יסוד הממשלה גורם המוסמך להעביר ראש ממשלה מתפקידו לבד ממקרה שבו הורשע בעבירה פלילית שיש עימה קלון (סעי' 18 א').

21. לפיכך, חובה על ראש הממשלה שנמצא אחראי לכישלון מדיני-ביטחוני כה חמור, לפעול כאמור בסעיף 19 לחוק יסוד הממשלה ולהודיע לממשלה על כוונתו להתפטר לאלתר מתפקידו ומשנמנע הוא מלעשות כן, מוסמך בית המשפט הנכבד לחייב אותו לפעול כאמור.

22. ונשאלת השאלה, הרי הסעיף קובע ש"ראש הממשלה רשאי, לאחר שהודיע לממשלה על כוונתו לעשות כן, להתפטר על ידי הגשת כתב התפטרות לנשיא המדינה", היינו זו רשות שלו ולא חובה?

23. העותר יטען, כי אף שלשון סעיף 19 לחוק יסוד הממשלה קובע כי ראש הממשלה רשאי להודיע לממשלה כי בכוונתו להתפטר הרי שיש לפרש זאת במקרה דנא במשמעות של חובה ולא של רשות. כלומר על ראש הממשלה מוטלת חובה להודיע על התפטרותו ומשנמנע הוא מלעשות כן, מוסמך בית המשפט הנכבד להתערב ולהורות לו להתפטר.

24. לעניין הדיבור רשאי במשמעות של חובה ראה ספרו של א. ברק "פרשנות במשפט" כרך שני-פרשנות החקיקה, נבו ההוצאה לאור תשנ"ג – 1993 עמ' 120 :

"... ההקשר הפנימי עשוי לעיתים להביא לידי כך כי לדיבור "רשאי" תינתן משמעות של חובה....",

ובהמשך :

”כך למשל , רשות ציבורית הרשאית ליתן היתר חייבת לעשות כן בהתקיים תנאים מסוימים. מעבר זה מהרשאה (היתר או הסמכה) לחיוב אינו מעבר לשוני , ואינו נובע מדו ממשמעות הדיבור ”רשאי” . מעבר זה הינו נורמטיבי ומקורו בתכלית החקיקה ובכללי המשפט , אשר בהתקיים תנאים מסוימים מחייבים ביצועה של פעולה אשר נתונה הסמכות לבצעה. לשון אחר : הדיבור ”רשאי” עשוי להתפרש , בהקשר נתון, במשמעות היתר או הסמכה בלבד , ולא במשמעות של חיוב. עם זאת , בהתאם לכללי משפט שהם חיצוניים לטקסט, הפעלת הסמכות הופכת לעניין שבחובה.”

ובהמשך :

” הדיבור רשאי בלשון החיקוק אינו הופך ”חייב” . אך הפעלת הסמכות הופכת לעניין שבחובה. השינוי אינו טקסטואלי אלא נורמטיבי. הוא אינו נוגע במהות הסמכות אלא בדרכי הפעלתה. הוא אך מתאר את המציאות הידועה כי סמכות רשות עשויה , בהתקיים התנאים לכך , להפוך לסמכות חובה.”

25. זאת ועוד, החלטותיה של הרשות המנהלית ובמקרה דנא, ראש הממשלה, נתונות לביקורתו של בית משפט נכבד זה, אשר מוסמך להורות על ביטולן, שעה שהן נגועות בחוסר סבירות קיצונית ויש בהן משום מעילה בתפקידה של הרשות המנהלית המביאה לפגיעה באמון הציבור בה. לעניין חשיבותה של הביקורת השיפוטית על החלטות המינהל, ר' אצל י. זמיר, הסמכות המינהלית (1996) בעמ' 71 כדלקמן :

”הביקורת השיפוטית על המינהל הציבורי היא פועל יוצא מעקרונות היסוד של מדינה דמוקרטית. היא נובעת, קודם כל, מן התורה של הפרדת רשויות במובן המודרני של בלמים ואיזונים: הביקורת של הרשות השופטת על הרשות המבצעת הכרחית כדי למנוע שימוש

לרעה בכח ופגיעה בחירות שלא כדין. כדברי בית המשפט, "ללא ביקורת שיפוטית על הרשות המבצעת מתערערת הפרדת הרשויות. עמה נפגמת חירות האדם ונפגמים היסודות של משטר חופשי. הביקורת הכרחית גם כדי לקיים את העיקרון של חוקיות המינהל: כדי להבטיח שהרשות המנהלית תפעל בהתאם לעקרון זה, נדרש גוף חיצוני שיוכל לבדוק את החלטת הרשות ולפסול אותה אם פעלה בניגוד לעיקרון, ואין גוף מתאים לכך אלא בית המשפט".

ועוד נכתב שם, בעמ' 75 :

"הביקורת השיפוטית לא נועדה לשרת רק עקרונות, ובראשם העיקרון של שלטון החוק, אלא היא מכוונת לשרת, בראש ובראשונה, את האדם. לצורך זה, בית המשפט מטיל על הרשות המנהלית מגבלות שונות, כגון שתפעל באופן סביר ובמידה הראויה, ופוסל החלטות מנהליות שאינן עומדות במבחן המגבלות. עד גבול מסוים טמונה בביקורת השיפוטית תועלת רבה לציבור. מעבר לגבול זה מתעוררת סכנה של פגיעה קשה בציבור. ההגנה על האינטרס הציבורי היא שיקול חשוב לא פחות מן ההגנה על האינטרס הפרטי. בית המשפט חייב להפעיל את הביקורת השיפוטית על המינהל הציבורי כך שיימצא האיזון הראוי בין טובת הכלל לבין טובת הפרט".

26. בית המשפט יפעיל את סמכותו גם במקרים בהם מדובר בהימנעות של הרשות המנהלית משימוש בסמכות המוקנית לה, על פי החוק, ולא רק במקרים בהם הפעילה הרשות את סמכותה של כדין. דהיינו החלטה בלתי סבירה באופן קיצוני שלא לעשות מעשה אשר נדרש היה לעשותו, אינה שונה מהחלטה אקטיבית שאינה סבירה כאמור.

כך למשל בבג"צ 3094/93 התנועה למען איכות השלטון נ' ממשלת ישראל, פ"ד מז(420-419, 404) (5) נאמרו דברים שיש להם חשיבות רבה גם לענייננו :

"לא רק הפעלת סמכות בנסיבות בהן הפעלתה אינה סבירה, אלא גם הימנעות מהפעלת סמכות שבשיקול דעת בשל טעמים בלתי סבירים, יכולה להוליך למסקנה כי ההימנעות מפעולה היא בטלה "

בית משפט נכבד זה קבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי כאשר ההחלטה המנהלית חורגת מתחם

הסבירות והינה למעשה החלטה בלתי סבירה באופן קיצוני הרי שאז מקומו להתערב בהחלטה

וכדלקמן:

"השאלה אם החלטה מינהלית לוקה בחוסר סבירות קיצוני תלויה בגבולות של מיתחם הסבירות, הוא המיתחם שבו הרשות המינהלית רשאית להחליט לפי שיקול דעתה. מיתחם הסבירות של כל סמכות מינהלית תלוי במאפיינים של הסמכות: מה הלשון והתכלית של החוק המסמיך; מי הרשות המוסמכת; מהו העניין המוסדר על-ידי הסמכות; האם הסמכות מופעלת בעיקר על יסוד מימצאים עובדתיים, על יסוד שיקולים של מדיניות, או על יסוד מבחנים מקצועיים, כגון: מבחנים רפואיים או הנדסיים; וכיוצא באלה. בהתאם למאפיינים אלה משתנה מיתחם הסבירות: יש שהוא צר ויש שהוא רחב. בהתאם לכך משתנה גם הביקורת השיפוטית: אף שהכלל בדבר הסבירות, המשמש את הביקורת השיפוטית, הוא אותו כלל לגבי כל סמכות וסמכות, היישום של כלל זה משתנה לפי מיתחם הסבירות מסמכות לסמכות. ככל שמיתחם הסבירות מתרחב, הביקורת על הסבירות מצטמצמת. כדברי השופט אור בבג"ץ 2534/97, 2535, 2541 הנ"ל [1], בעמ' 28-30:

"מיתחם הסבירות מתווה את התחום בו החלטת הרשות תהיה סבירה, במובן זה שלא קמה עילה להתערב בהחלטה. אך תחום פריסתו של מיתחם זה אינו אחיד. הוא עשוי להשתנות בהתאם לנסיבותיו של מקרה נתון. הוא נגזר מטיב העניין העומד לדיון. הוא נגזר מטיב הערכים הפועלים בענין נתון...

...בהתאם לגישה זו נקבע, לדוגמה, כי בקביעת מיתחם הסבירות לפעולתה של רשות ניירות ערך, יש לייחס משקל לכך שמדובר ברשות מקצועית על-פי דין (דברי הנשיא שמגר בע"א 5320/90 א. צ. ברנוביץ נכסים והשכרה בע"מ נ' רשות ניירות ערך, בעמ' 837). באופן דומה, קבע בית-המשפט, בהתייחסו לסמכותה של הכנסת להסיר חסינות של חבר-הכנסת, כי 'אופיו הפוליטי של הגוף עשוי להשפיע על היקף השיקול שמותר לו לקחת בחשבון ועל האופציות העומדות לרשותו' (פסק-דינו של השופט ברק בבג"ץ רסלר הנ"ל, בעמ' 478; ראו גם בג"ץ 1843/93 פינחסי נ' כנסת ישראל, ואח', בעמ' 697-698). ברוח זו ציינתי, בבג"ץ 3872/93 מיטראל נ' ראש הממשלה ושר הדתות ואח', בעמ' 497, כי בבחינת החוקיות של החלטת ממשלה יש להתחשב באופייה, במהותה ובמעמדה הרם כרשות המבצעת של המדינה".

(בג"צ 2533/97 התנועה לאיכות השלטון נ' מדינת ישראל פד"י נ"א 3, 57)

27. עיון בדו"ח ועדת וינוגרד מעלה כי ככלל, הועדה רואה את תפקידה בקביעת ממצאים והסקת מסקנות וזאת לרבות הטלת אחריות, היינו אחריות אישית כמו גם אחריות מיניסטריאלית הן של הדרג המדיני והן של הדרג הצבאי. לעומת זאת, ככל שמדובר על המלצות אישיות אף שהועדה מוסמכת ליתן אותם היא סבורה כי לא טוב שהועדה תחליף את שיקול דעתם של אלה המופקדים על החלטות אישיות בשיקול דעתה. ובלשון הועדה (פרק ב', עמ' 25 פסקה 15) :

”אמנם, פעמים רבות, השבר הציבורי שהוביל להקמת ועדה לבדיקת הנושא דחף לכך שזו המליצה להדיח את הגורמים שכשלו, ברמה זו או אחרת, ואף קיבלה החלטות במקומם. אנו סבורים כי תהליך זה עלול לפגוע בכל הרשויות הנבדקות וכי הוא אינו קונסטרוקטיבי במהותו.”

28. בשולי פרק ב' מסייגת הועדה מעט את הכלל ואומרת שיייתכנו מקרים שבהם יינתנו מסקנות אישיות אך יחד עם זאת קובעת הועדה כי היא עוד לא קובעת האם יהיו המלצות אישיות אם לאו.

29. העותר ייטען, כי המשמעות האופרטיבית של דו"ח הביניים לאור חומרת מסקנותיה האישיות כלפיי ראש הממשלה, הינה כזו שייתרה את הצורך מבחינת הועדה לכלול בדו"ח את ההמלצה המפורשת כי על ראש הממשלה להפסיק את כהונתו והניחה כי יפעל כך באופן עצמאי.

30. לא בכדי, אמר יו"ר הועדה כבוד השופט בדימוס, ד"ר אליהו וינוגרד, בהודעתו לתקשורת כי כל מי שנפגע ממסקנות הועדה הזו (ובראשם המשיב, י.פ.) כבר הוזהר מראש וכבר ניתן לו מלוא הזמן לבוא ולטעון את טענותיו בפני הועדה.

31. ואולם, תחת להתפטר מתפקידו, טומן המשיב את ראשו בחול ומתעלם לחלוטין מהמציאות שהוא נמצא בה, בבחינת "שלום עליך נפשי...".

32. בעוד הסאגה המשפטית והפוליטית נמשכת, מוצאים עצמם אזרחי המדינה במבוכה רבה, שלא לומר בכעס עצור על כי המשיב נאחז בקרנות המזבח ומודיע כי אין בכוונתו להתפטר, הציבור נתון כולו כבן ערובה בידי של המשיב ואין בידו לעשות מאומה זולתי פנייה לבית משפט נכבד זה.

33. אחד מתירוצי המשיב לאי התפטרותו המיידית, כפי שהודיע בתקשורת הינו, כי "**הדבר האחרון שהמדינה זקוקה לו כעת, הוא מערכת בחירות**".

34. המשיב הנכבד זורה חול בעיני הציבור שכן ע"פ סעי' 30 (ג) חוק יסוד הממשלה, התפטרותו של ראש ממשלה הינה כהתפטרות הממשלה אך הדבר אינו מוביל לבחירות כלליות אלא להטלת מלאכת הרכבת הממשלה על ח"כ אחר.

35. בהחלטתו של המשיב שלא להתפטר מתפקידו, יש פגיעה חמורה בכללי הצדק הטבעי שכן, לאחר שהוא נמצא אחראי לכישלון כה חמור שעלה באובדן של חיי אדם ופגיעה קשה במדינת ישראל ובכוח ההרתעה שלה, לא יעלה על הדעת שהוא בעצמו ישמש כמרפא של הפגמים שנמצאו בהנהגתו.

36. יתרה מזאת, מדינת ישראל ניצבת כעת בפני אתגרים ביטחוניים נוספים ובכללם ההתחמשות של ארגוני הטרור ברצועת עזה, ההתחמשות המחודשת של חיזבאללה בצפון, איומי המלחמה מכיוונה של סוריה ומעל הכל, האיום האיראני על עצם קיומה של מדינת ישראל.

37. היעלה על הדעת כי מי שנמצא אחראי באופן אישי לכישלון החמור של מלחמת לבנון השנייה, הוא אשר יוביל שוב את מדינת ישראל במערכה הבאה?! (אשר עשויה להיפתח עוד קודם הכנת הדו"ח הסופי של ועדת וינוגרד) והרי מדובר בהימור על חייהם של אזרחי ישראל!

38. יצוין, כי העותר לא שיער שיהיה צורך בהגשת עתירה יממה בלבד לאחר פרסום דו"ח וינוגרד שכן סבר שהמשיב ילמד תחילה את הדו"ח ומשמעויותיו ובחלוף מספר ימים ולאחר שיקבל פניות מהעותר ומכל מיני גורמים אחרים, ייתכן ויסיק בעצמו את המסקנה המתבקשת.

39. דא עקא, המשיב החליט בתוך שעות ספורות כי הוא אינו מתכוון להתפטר מתפקידו, הודיע זאת בשידור חי לציבור כולו ולמעשה, גרם לכך שעתירה זאת מתבקשת על אתר וללא כל צורך ואו אפשרות למיצוי הליכים נוספים קודם הגשתה.

40. כאשר ראש ממשלה בישראל נכשל באופן כה חמור במבחן הגורלי ביותר שיש למדינה, הרי שאין כל אפשרות לאפשר לו לגשת לבחינה נוספת כזו במועד ב'.

סיכום

לאור כל האמור לעיל, יתבקש בית המשפט הנכבד להורות כאמור בפתח לעתירה דנן.

כן מתבקש בית המשפט לחייב את המשיב בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בתוספת מע"מ כדין.

יוסי פוקס, עו"ד

העותר